

[Narrátor]

Megannyi darabka hon, maroknyi ég, tonnaszám dal, emlék; a bőrükön,
pupilláikon átszűrt lét párlata, mit utasai magukkal cipelnek. Pórusaikban
kötetszám enciklopédiák, ősök tudását őrizvén gyermeknek: indítják most a
szerelvényt útjára súlyos terhével.

[Anya]

Ajándékba új szívet adnék neked, új varázst,
új anyát, ki téged más időkben szült meg.
Képzetedden szállj, gyermek!
Gondold, mit tennél, ha nem is itt,
de távoli helyen.
Képzeld magad messzi tájra,
gondolataid mint üveggolyót gurítsd,
álmodj magadnak tavaszt, kerteddel légy újra egy.

[Fiúgyermek]

Bár lehetnék újra...
Bár lehetnék újra ép.
De mint ő, nem lennék semmiképp.

[Lánygyermek]

Néha réten heverésztem.
Nélkülem már nincsen az sem:
az a rét már nem lesz rétem,
ha nem ringathatja ottlétem.

[Apa]

Füveket, virágot gyűjtök nektek,
a szellőt, tavat hozom el,
hadd őrizzük együtt, mi
szemünkben még ott fészkel,
a varázst, mi körbeölel.

[Fiúgyermek]

Apám, kik a kannibálok?

[Apa]

Embert, könyvet falnak fel egészben.

[Anya]

Hol könyveknek hely nem marad, hogy maradna ott emlékezésnek?

[Narrátor]

Száguld a vonat, térdepel a szó: Varázsló segíts!

És együtt könyörög a géplakatos, a pénzszekevénykészítő, a gyári rajzoló, a kelmefestő, az atléta, a hivatalnok, a kereskedő, az ügynök, a gyereknevelő, a munkanélküli. Vagy mind csak egy, ki őt idézi? Varázsló segíts!

Gelléri Andor Endre – ő is írt, varázsol, élt és volt – hogy aztán egy vonaton, s egy anyakönyvi kivonaton, élete delén haljon, s mégis örökkön, örök-ként éljen a holt.

[Anya]

Rabolni tudni volna jó. lopni tőled, mit értem érzel, félelmedet, szerelmesem.

Hányszor ébresztettél csókkal reggelente, vértetél így napjaimra, most álomba csókolj, aludnom kéne, melegre vágyom. e fénytelen ridegségben, sötétségben elveszek.

Légy kegyes, mert nagy kő nyomja szívemet.

Hadd bújjon meg, mert különben fájdalmában megreped.

[Narrátor]

Érezni majdnem annyi, mint tudni, ezért menekül a tudat oly daccal, ha veszélyt közeledni sejt. Az értelem a parafrázisba menekül. A bizonytalanság kirebbenti a lelket messzire, röpi új fészekhelyet keresni távol, a horizonton túl. Leszállni készíti oly földrészeket, merre csak végső szükség kényszerít, kapkodó kétség szülte tájakat benépesítvén a vágy és a képzet határán.

[Apa]

Ami még megmaradt, íme:

kezem, szeretetem – tiéd legyen!

Ès ha vesznek is tőlem vitorlát, tengert, utolsó lélegzetem,

még ha bárkám süllyedni is vél e viharos síneken,

ami marad, süllyeszthetetlen,
s hordozni fog minket szüntelen.

[Fiúgyermek]
Éhes vagyok.
[Lánygyermek]
Szomjazom.

[Anya]
Táplálalak benneteket véremmel, csitítalak kebelelemen.
Igyátok könnyeim, mit ejtek, s testem egyétek!
Harapjátok szerelmemet,
mit veszíteni nem fogtok sosem.

[Narrátor]
Ahogyan keddre szerda ömlik, s folyik patakban az idő: múltat jelen követ - s
jelent az eljövő.
Én – te – ő – mi – ti – ők,
apák és dédapák, gyermekek, várandós anyák... - az emberben olvad eggyé, ami
tegnap, s
ami azelőtt volt, a sejtelemmel, a reménnyel, hogy lesz jövő.

K-I-I-R-T-A-N-I annyi, mintha égetnének: nem egy könyvet, a könyvtárat! Az
egészet!
Nem az egyént ezredével, nem: családot, közösséget fosztani meg időitől, hogy
ne maradjon egy sem, ki tenne, ki lenne, ki jövőt emlegetne.

[Narrátor]
Hány könyvtár, mi pusztult velük?! Hány kincset rejtő, lélegző archívum?!

[Apa]
Mi maradt?
Imám az éghez már csak dadog, emberségre nem talál a vád, mi bennem izzik...

[Narrátor]
A képtelenség tehetetlenséget szül: megváltva az lesz, ki képes és megteszi, az
elmondhatatlant elmondani.

[Apa]

Nincs szó, egyetlen egy se, mi nékik még szent lenne,
nincs oly hatalom, oly fohász,
mi a vágyat diadalra vinné,
mi a jót a tettel összeforrasztaná.
Jöjjetek, kezdjünk énekbe,
s hangjainkat dalba szedve
idézzük meg a csodát.

[Narrátor]

A vonat megáll, ahol kisiklik a történelem. Szelektálják, elválasztják, mi
összenőtt, erőszakkal lesz szétszakítva. Először méltóságát, majd reményét, s
végül önnön magát az embert hatják vágóhídra.